

PARROQUIES@RENYNS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

24 MARÇ 2020 - DIMARTS DE LA SETMANA IV DE QUARESMA / C - NÚM. 6

LECTURES DEL DIA

- Lectura primera
Ez 47, 1-9.12

Vaig veure que naixia aigua del lloc sant. Tothom a qui arriba aquesta aigua se salva

- Salm responsorial
SI 45

R. El Senyor de l'univers és amb nosaltres, la nostra muralla és el Déu de Jacob

- Vers abans de l'evangeli
SI 50, 12-14

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, torneu-me el goig de la vostra salvació

- Evangeli
Jn 5, 1-16

A l'instant aquell home es posà bo

SANTORAL

Sant Dionís
Santa Caterina de Suècia
Santa Berta

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:

Carme i Pepita Tàpias Xamaní
M. Remei Garcia Miguel

- Agraïment:

A les nostres mares que han vetllat en tot moment per nosaltres

UNES PARAULES

Benvolguts i benvolgudes, recuperava aquests dies un llibre d'en J. M. Terricabras, *I a tu, què t'importa*, de l'any 2002, i que ja ha quedat antic. Amb tot, en el seu epíleg escrivia: «Al final, tot el que ens envolta, ens acaba parlant de qui som, com som, què ens passa, què fem, què volem. De fet, les preguntes sobre nosaltres mateixos sovint són les més difícils. No perquè no tinguin resposta, sinó perquè no tenen una sola resposta: en tenen moltes i cap d'elles no és la definitiva». Un comentari ben bonic, però que es contradiria una mica amb el que ens va dir el P. Ferran Manresa, en una de les xerrades que ens va fer al Seminari: «Fins que un home no sap discernir, en veritat, qui és i què vol, difícilment podrà respondre a la pregunta: «Quin és el sentit de la meua vida?». O per als creients, a la gran pregunta de la vocació: «Què vol Déu de mi?». ¿Per què no aprofitem una estona del dia d'avui per buscar un espai de silenci i pensar, realment, si la persona que sóc és la que voldria ser i la que Déu havia pensat per a mi des del principi? Resoldre-ho ens portarà no només un dia sinó, potser, tota la vida. Però en algun moment havíem de començar.

Mn. Joan Soler i Ribas

L'EVANGELI (Jn 5, 1-16)

Un dia de festa dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem. Allà, no lluny de la porta de les Ovelles, hi ha una piscina, amb cinc pòrtics, anomenada en hebreu Bet-Zata. Sota aquells pòrtics hi havia sempre molts malalts: cecs, coixos, paralítics. Entre ells hi havia un home, invàlid feia trenta-vuit anys. Jesús el veié ajagut i, sabent que hi era de molt de temps, li digué: «Et vols posar bo?». Aquell invàlid li contestà: «Senyor, no tinc ningú que em baixi a la piscina al moment que l'aigua es remou i, mentre jo hi vaig, un altre hi ha baixat primer». Jesús li diu: «Aixeca't, carrega't la llitera i camina». A l'instant aquell home es posà bo, es carregà la llitera i caminava.

COMENTARI

Deixeu-me aturar en una senzilla frase, que és la pregunta que fa Jesús a l'invàlid: «Et vols posar bo?». Semblaria una pregunta absurda, perquè està parlant amb un home que fa trenta-vuit anys que està malalt i que espera que algú el baixi a la piscina al temps oportú, segons la tradició quan un àngel movia les aigües, per ser guarit. Per què Jesús li fa aquesta pregunta? Doncs perquè coneixia l'interior del seu cor. Fixeu-vos que si hagués fet aquesta mateixa pregunta a qualsevol altre malalt li hagués respost de seguida: «Sí, i tant que ho vull». Però aquest invàlid no respon afirmativament, sinó que ho fa a través d'una queixa: «No hi ha ningú que m'ajudi». ¿És que era, ara, el moment de queixar-se? No. Però com us deia fa alguns dies, l'home parla del que té ple el seu cor, i aquest home tenia el cor amargat. El Papa Francesc en una de les seves homilies ho va dir d'una manera molt gràfica: «Aquest home era com un arbre que havia crescut al costat de l'aigua, però tenia les arrels seques i no hi arribaven. I què havia assecat les seves arrels? Doncs en el fet de viure en una actitud constant de queixa, en el fet de buscar sempre la culpa a l'exterior, en l'egoisme dels altres. Jesús havia vist que aquest pobre estava malalt, és cert, però no perquè no pogués caminar, sinó perquè se li havia assecat el cor». No ho trobeu bonic? Jesús sempre va al cor de l'home i per això li dirà, un cop l'ha guarit: «Ara, carregat la llitera i camina». Per què ha de carregar la llitera si ja camina? Doncs perquè no oblidí, mai, que és gràcies a un altre que ho ha aconseguit. Mirem si nosaltres no estem aturats al costat d'alguna font d'aigua i hem deixat assecar les arrels, i preguntem-nos qui són aquells que ens han dit: «Carrega't la llitera i camina».